

Ishím Voróo (Land aan Gene Zijde), Dsôn Sòmran, Dsôn, in de noordelijke uitlopers van het Grijze Gebergte, 5427e deel der oneindigheid (6241e zonnecyclus), lente

Firûsha hoorde de tonen van de beenderfluiten, de pauken, de vedels en talrijke andere instrumenten, die zacht doordrongen tot waar zij voor het open raam stond.

Ze hield haar ogen gesloten en luisterde naar de nachtelijke melodieën die zich vermengden maar niettemin bij elkaar pasten. De muzikanten vochten een wedstrijd uit waarin de harmonie van het geheel de hoogste prioriteit had. Het leek om verlangen en hunkering te gaan; de stukken raakten het hart en de ziel, riepen herinneringen op, en de wens lang verdwenen alfen terug te zien.

Vandaag spannen ze zich wel bijzonder in. Alsof ze het weten. Firûsha voelde haar voorpret nog verder toenemen. Binnenkort zouden ze verenigd zijn, de twee broers en zuster, de drieling die de unieke bijzonderheid van de stad was!

Ze had schitterende kleding uitgezocht. Het perfect vallende witte gewaad met zwarte borduursels benadrukte haar slanke figuur. De lange mouwen en de sleep ruisten zacht bij elke beweging.

Ze wilde van elk ogenblik van het samenzijn met haar broers genieten, want de vereniging zou niet lang duren. Na een korte onderbreking om lichaam en geest de nodige ontspanning te gunnen, begonnen ze aan de volgende fase in hun opleidingen: in de leer bij

de meesters. Zij wilde zangeres worden, haar broer Sisaroth priester van de Infamen en Tirîgon een indrukwekkende krijger.

Het kan niet lang meer duren. Firûsha hoefde haar ogen niet te openen om zich Dsôn voor te stellen. Ze kende het beeld van de stad even goed als het interieur van het huis waarin ze samen met haar moeder woonde en dat ze binnenkort zou verlaten, om zich de kunst van het zingen eigen te maken en Dsôn Sòmran in vervoering te brengen.

Het gebouw waarin Firûsha haar eerste momenten der oneindigheid had doorgebracht, telde een bescheiden elf kamers voor haar familie. Daar kwamen de onderkomens voor de slaven nog bij, een vleugel met de keuken en badkamers en nog vijf zalen die dienst deden als ruimte voor gevechtstraining, als gastenverblijven en als feestzaal.

Haar huis lag op een van de hoogste plekken in het keteldal van Dsôn Sòmran, stak boven de meeste andere huizen uit en illustreerde op die manier de maatschappelijke status van degenen die er woonden. Er was hooguit een twintigtal andere alfennamen die hoger in aanzien stonden.

Moeder heeft er altijd een bekel aan gehad om met haar naam en aanzien te pronken. Firûsha dacht aan de afgunstigen in de stad die geen kans kregen om Ranôria's positie aan te tasten of haar in diskrediet te brengen bij stadhouder Aïsolon. Sinds de geboorte van de drieling werd ze bijna als goddelijk beschouwd, iemand uit de intieme kring van de Onvergankelijken. De zeldzaamheid van nakomelingen en de hoge sterfte onder pasgeborenen maakten samen duidelijk hoe uitzonderlijk hun moeder was.

Het is alleen al haast onmogelijk om haar positie aan te tasten omdat Aïsolon nog altijd veel voor haar voelt. Ze is de moeder van zijn kinderen. Firûsha moest lachen. *Mijn vader zal eeuwig van haar blijven houden. Hij denkt ongetwijfeld aan haar als hij de liederen van de barden hoort.*

Ze hoorde het zachte geluid waarmee de klink van de deur voorzichtig naar beneden werd gedrukt. Iemand probeerde haar te verrassen.

Maar daarvoor was het gehoor van Firûsha te gevoelig. Ze draaide zich om naar de ingang van de zaal, waarvan de muren versierd waren met schitterende wandtapijten. Handgeknoopt, werken van de grootmeesters van hun ambacht. Het waren geschenken aan haar moeder, tekenen van verering voor een ongeëvenaarde zangeres.

De deur zwaaide open.

Er kwam een rijzige alf binnen die zijn vreugde achter een ernstig gezicht probeerde te verbergen, maar zijn staalblauwe ogen verrie-

den hem, ze fonkelden van geluk. Voor het weerzien met zijn broer en zus had hij zijn donkerrode gewaad aangetrokken, dat bijna zwart leek en glansde vanwege de zilveren draden die erin verwerkt waren. Aan zijn gordel hing een weelderig versierde ceremoniële dolk.

‘Bij de Infamen! Sisaroth, je ziet er zo... anders uit!’ Firûsha liep snel vanaf het raam naar haar broer en wierp zich lachend in zijn armen. Haar blote voeten gingen geruisloos over de mozaïekvloer van grijs geschakeerde schijfjes. ‘Eindelijk heb ik je terug!’

Hij lachte en gaf haar een lange kus op haar zwarte haar, naast het diadeem van diamant. ‘Ik begrijp wat je bedoelt. Mijn spieren zijn door de oefeningen zo hard geworden als gespannen touwen. Maar ik kan me niet beklagen.’ Hij drukte haar tegen zich aan. ‘Mijn geliefde zuster!’

Firûsha zuchtte opgelucht en streelde zijn gezicht, dat veel op dat van haar leek, ondanks de markant mannelijke uitstraling. ‘Het lijkt zo lang, en toch waren het hooguit honderd momenten der oneindigheid.’

Sisaroth liet haar los, pakte haar handen en keek haar bewonderend aan. ‘Je wordt steeds meer een volwassen alfenvrouw. Hoeveel harten heb je al veroverd?’ Hij deed alsof hij moest nadenken. ‘Aha, ik weet het: alle harten in Dsôn Sòmran die voor een vrouw kunnen ontvlammen, staan in lichterlaaie.’

Ze glimlachte ondeugend. ‘Nee. Niet allemaal. Maar wel een paar.’ Ze draaide zich om naar het open raam. ‘Kom eens kijken wat Dsôn deze nacht voor ons in petto heeft!’ Hand in hand slenterden ze door de grote kamer, waarin de frisse, van bloesemgeur vervulde zuidelijke wind te voelen was.

Sisaroth was benieuwd wat hij te zien zou krijgen. *Maar het kan nooit mooier zijn dan zij.*

De dolk tikte licht tegen zijn heup. Hij had het wapen voor twee momenten der oneindigheid uitgereikt gekregen, als beloning voor zijn dapperheid en gevechtskracht. Ondanks zijn jonge jaren mocht de opgroeiende alf zich tot de besten rekenen, wat hem met enorme trots vervulde. *Het kan geen kwaad om snel en trefzeker een zwaard te kunnen voeren, hoewel ik priester wil worden.*

Niet minder vervuld was hij van de aanblik van zijn zuster, die tijdens zijn afwezigheid in Dsôn was gebleven en de voorbereidende opleiding van haar moeder had gevolgd, om haar betoverende stem verder te scholen. Maar nu al was ze in staat haar toehoorders in haar ban te brengen.

Wat gaat dat worden als zij door een andere meesteres verder wordt on-

derwezen? ‘Wil je iets voor me zingen?’ vroeg hij zacht. ‘Laat eens horen wat je van moeder hebt geleerd.’

‘Niet nu,’ antwoordde ze aarzelend. ‘Laten we wachten tot Tirîgon er is. Tot die tijd ben ik je een lied schuldig.’ Ze dirigeerde hem naar de beklede bankjes voor het raam.

Ze gingen zitten en keken uit over de majestueuze stad die in een stenen keteldal lag, omgeven door hoge, grijze rotswanden. Dsôn, het middelpunt van het alfenrijk Dsôn Sòmran, spreidde zich als een fonkelende, oplichtende zee onder hen uit.

Kleine en grote lichtpunten van ontelbare kaarsen, fakkels en brandjes voor de ramen en op de pleinen lichtten op in de duisternis. Hier en daar stegen vurige, opbollende rookwolken naar de zwarte hemel, afkomstig van brandbaar buskruit dat door slingerinstallaties samen met brandende lonten de hoogte in werd geschoten om daar te ontbranden.

De inwoners vierden het Feest van de Westenwind en offerden vuur en licht. Hoe feller het licht en hoe langer de offergave het uithield, hoe meer genade ze van de wind en de god Samusin hoopten te ontvangen. Tussen de exploderende ballen wervelden en tolden bloesemblaadjes en veren, die in de vlammen opgingen of naar alle kanten wegzweefden, opstijgend door de warme lucht of neerdalend op de daken en rotswanden. Het was een fascinerend schouwspel van poëtische allure.

Wat schitterend! Firûsha kneep zacht in de hand van Sisaroth. ‘Had je ooit gedacht dat we na de ondergang van Dsôn Faïmon in zo grote vrijheid en eendracht zouden leven?’ Ze leunde naar voren en de vervoering schitterde in haar blauwe ogen. Een windvlaag greep haar lange, zwarte haar en speelde met de lokken.

‘Wij zijn natuurlijk te jong om het oude alfenrijk te kennen,’ antwoordde hij aangedaan, ‘maar het kan nooit mooier zijn geweest dan ons vaderland.’ Sisaroth keek naar het noorden, naar Tark Draan, waar een ander alfenrijk lag. *Samen met de Onvergankelijken.*

Zoals altijd wanneer hij aan het ver verwijderde heerserspaar aan de overzijde van het Grijze Gebergte dacht, voelde hij wrok in zich opkomen. Sinds hun vertrek, op de vlucht voor de ziekte die het volk van de alfen had getroffen, hadden ze zich niet meer aan de overlevenden vertoond.

Sisaroth stelde zich voor hoe ze zich lieten bewieroken en hoe groot dat andere rijk moest zijn, terwijl hij met zijn familie in een keteldal opgesloten zat. *Alsof je in een kerker met schitterend versierde wanden zit – maar het blijft een kerker.*

Aisolon had hem in de spaarzame uren die ze met elkaar doorbrachten over Sinthoras en Caphalor verteld, ooit de hoge nostàroi en bevelhebbers van de eerste succesvolle veldtocht tegen Tark Draan. Caphalor moest in het verleden een heel goede vriend van zijn vader zijn geweest, maar plotseling kwamen er geen berichten meer van de andere kant van het gebergte. Er waren tientallen delen der oneindigheid verlopen zonder een enkel levensteken.

De troepen die naar de Stenen Poortweg en de doorgang naar Tark Draan werden gezonden, keerden of terug vanwege hevige aanvallen door monsters of ze verdwenen spoorloos.

En dat terwijl de stad geen zwaard kon missen voor de verdediging. Dsôn was omsingeld door horden kwijlende óarco's die eropuit waren de kleine gemeenschap van alfen uit te roeien. Ze maakten het toch al zware leven door hun voortdurende aanvallen nog moeilijker.

Sisaroth keek uit over de stad en voerde een innerlijke strijd, zoals altijd.

Hij wilde de Onvergankelijken en alle alfen die in Tark Draan een veilig heenkomen hadden gezocht niet haten, maar waarom kwamen ze niet terug? Wat belette hen naar hun onderdanen terug te keren of op zijn minst boodschappers te sturen met een levensteken?

Ik kan wel bedenken wat er is gebeurd. Ze hebben ons in hun geluk en overvloed vergeten, dacht hij neerslachtig. Dat is niet rechtvaardig. We zijn een volk. Wij zijn ook alfen die een goed bestaan verdienen.

Dsôn Sòmran was wat de optimisten een 'rijk' noemden en de spotters het 'afdankertje'. Aisolon had het rijk gesticht en hij bestuurde het, terwijl dappere krijgers de verdediging op zich namen.

De stad was slechts een half deel der oneindigheid na de catastrofe en het einde van de stervormige staat gesticht in dit trechtervormige, smalle keteldal in de bergen. Afgeschermd, onneembaar – en onbeduidend. Een kolonie, een enclave, meer stelde het in de ogen van veel inwoners niet voor.

Zo vegeteren we maar een beetje, in kommer en gebrek. Afwezig legde Sisaroth zijn hand op Firûsha's schouder. Zij die de ziekte overleefden, groeven zich in, werden bijna onderaardsen, klampten zich vast aan bergwanden, bieuwen hun huizen uit rotsen en wachtten als verstarde op de komst van de Onvergankelijken om hen te verlossen en naar Tark Draan te leiden.

Daar waren volgens velen zelfs verschillende alfenrijken.

Grote alfenrijken. Schitterend en glorieus, niet zoals hier, in Ishím Voróo, in de onberekenbare, grillige bergen met hun geërodeerde

flanken waarboven wolken hingen die voortdurend regen lieten vallen. Het water leek de alfen naar de bodem van de trechter te willen spoelen. Talrijke families waren al verdwenen doordat de fundamente van hun huizen weggleden en de bewoners met huis en al de dood in werden gesleurd.

Sisaroth balde zijn vrije hand tot een vuist. *Wij zijn geen onderaardsen en hebben niets in het gebergte te zoeken. Waar blijven de Onvergankelijken?*

Alsof de donkergrijze wolken boven hen zijn gedachten over de regen hadden gehoord, begonnen de eerste druppels tegen de ruiten van het open venster te kletteren.

Sisaroth keek naar de vlammen onder hen. Zijn gezicht betrok en werd hard als een masker. ‘Ze zouden eindelijk moeten komen,’ mompelde hij. ‘We hebben het verdiend.’

‘Wie?’ Firûsha draaide zich naar hem toe.

Bederf dit ogenblik niet voor haar. Ze is zo blij. ‘Het spijt me, ik was in gedachten,’ zei hij sussend, met een geforceerde glimlach. ‘Ik bedoel, wanneer komt Tirîgon eindelijk eens? Onze broer laat lang op zich wachten.’

‘Hij zal er wel een goede reden voor hebben.’ Ze wees naar buiten, maakte een holle hand en ving een paar regendruppels op. ‘De westenwind schijnt het spektakel niet op prijs te stellen. Hij brengt regen,’ zei ze teleurgesteld. Ze trok haar arm terug. ‘Wat jammer! Ik hoop dat het geen slecht...’

Met een luid gekraak werd de deur opengestoten.

Broer en zus draaiden zich met een ruk om en Sisaroth tastte van schrik onmiddellijk naar de greep van zijn dolk.

In plaats van de broer die zij verwachtten, marcheerden er soldaten over de drempel, in volle bepakking en met getrokken zwaarden, alsof ze een aanval van honderden óarco’s moesten afslaan.

De aanvoerder, een blonde alf met groen oplichtende ogen, was de enige die geen wapen in zijn hand hield. Hij was aan zijn rijkversierde pantser van zwart tionium en de witzilveren ketting om zijn hals te herkennen als de plaatsvervanger van Aïsolon, wiens bevoegdheden weinig onderdeden voor die van de stadhouder van Dsôn Sòmran.

‘Gàlaidon?’ fluisterde Firûsha verontrust. *Hij is de eerste sytràp. Wat zou hij van ons willen?*

De gepantserde soldaten vormden een halve cirkel rond Sisaroth en Firûsha, hun zwaarden half geheven en klaar voor verweer. Ze keken vastberaden.

Wat is er gebeurd? ‘Jullie zullen goede redenen moeten...’ begon Sisaroth scherp, terwijl hij voor zijn zuster ging staan en zijn vingers om de greep van zijn dolk sloot.

Maar Gàlaidon legde hem met een geheven hand het zwijgen op. ‘Ik kom hier in naam van Aisolon, stadhouder van Dsôn Sòmran, en sta voor jullie om recht te spreken en recht te doen, zoals de wetten het bepalen,’ sprak hij gedragen, maar zeer indringend.

Sisaroth fronste. ‘Je moet je vergissen. Wij zijn niet aangeklaagd.’ Hij keek langs de sytràp naar de deur, waar hij zijn moeder zag staan.

Firûsha leek als twee druppels water op haar, alleen het leeftijdsverschil maakte dat ze van elkaar te onderscheiden waren. Ranôria keek bezorgd naar haar kinderen. Ze had een zwart gewaad met witte borduursels aan, en droeg om haar hals en pols de meest verfijnde beendersieraden. De elf lichte strengen in haar zwarte haardos verrieden hoeveel kinderen ze het leven had geschonken. Twee gesluierde slavinnen stonden aan weerskanten naast haar. ‘Wat is hier gaande?’

De soldaten verhinderden onmiddellijk dat ze de zaal binnen zou komen. Een van de lijfeigenen werd door een krijger met een klap van zijn zwaardknop gevloerd.

‘Ranôria, ik moet je vragen om je hier niet mee te bemoeien,’ zei Gàlaidon vastbesloten over zijn schouder. ‘Aisolon zelf heeft mij gestuurd. Alleen zijn woord kan mij tegenhouden.’

Ik moet iets tegen die respectloze houding doen. Sisaroth deed een stap naar voren. ‘Gedraag jullie!’ zei hij woedend tegen de krijgers. ‘Be-toon mijn moeder het respect dat ze verdient, of...’

‘Sisaroth, zwijg!’ riep Gàlaidon, die twee witte steentjes voor de voeten van hem en zijn zus wierp. Toen ze tegen de grijs-zwarte mozaïekvloer sloegen, spatten ze tot stof uit elkaar. ‘Aanvaard jullie straf!’ Kleine, heldere wolkjes speelden om de kostbare laarzen van Sisaroth en de blote voeten van zijn zus. Een dunne, meelkleurige laag zette zich vast op het geverfde leer en de smetteloze huid.

‘Nee,’ fluisterde Firûsha verbijsterd. Ze sloeg een hand voor haar mond om een schreeuw te onderdrukken. ‘Dat... nee! NEE!’ *Ik begrijp het niet. Verbanning?* Ze keek angstig op naar haar broer.

Sisaroth beduidde Ranôria met een gebaar dat ze zich geen zorgen moest maken. ‘Sytràp, ik wil graag begrijpen wat er hier aan de hand is.’ Hij deed moeite om zich te beheersen. ‘Leg alsjeblieft uit wat voor toneelstuk je hier voor mij, mijn moeder en mijn zuster opvoert.’ Hij zocht koortsachtig naar een verklaring. *Het raakt kant noch wal. Waarom moeten wij naar Phondrasôn?*

Gàlaidon keek hem kil aan. ‘Vannacht werden de eerbiedwaardige Tënnegor, zijn partner Sémaina en hun dochter Liphelis vermoord. Er zijn getuigen,’ ging hij met ijzige stem verder, ‘die jullie op he terdaad betrap hebben.’

‘Wat?’ Sisaroth trok zijn dolk uit de schede en richtte die op de eerste sytràp. De zwaardpunten van de krijgers gingen tegelijk omhoog en wezen op de keel van de jonge alf.

‘Ze bezwoeren het Aïsolon op hun leven. En er werden sporen gevonden die naar jullie verwijzen.’

‘Daar wordt vuil spel gespeeld!’ *Een intrige om moeder schade te be-rokkenen*, bedacht hij. *Onze verbanning treft haar harder dan wat ook.*

Gàlaidon bleef rustig, in zijn blik was geen medelijden te bespeuren. ‘Het is de beslissing van Aïsolon, niet van mij,’ antwoordde hij. ‘Het oordeel viel hem heel zwaar, dat zagen we duidelijk. Maar hij heeft de getuigen uitvoerig ondervraagd. Kennelijk was er geen ruimte voor twijfel bij hun verklaringen.’

‘Dat geloof ik niet!’ Ranôria rechte haar rug. ‘Ik ga naar Aïsolon en roep hem ter verantwoording. Hij moet inzien dat hij zich vergist. Hij en die getuigen! Doe ondertussen niets, sytràp, smee ik je!’ Ze draaide zich snel om en haastte zich weg met haar slavinnen.

Gàlaidon keek om zich heen. ‘Weet je waar je broer is?’

‘Is hij ook aangeklaagd?’ vroeger Sisaroth lachend. *Dit is waanzin!* Hij kon niet meer helder denken. Hij had die moorden niet begaan en hij achtte zijn zus niet tot iets dergelijks in staat, en Tirîgon al helemaal niet. Zijn broer was de meest bedachtzame alf die hij kende, die zich door niets of niemand liet uitdagen. ‘Dit is...’

‘Ik begrijp niet waarom je het ontkent.’ Gàlaidon sprak zacht. ‘Voor mij is het glashelder dat de kinderen wraak namen voor hun moeder en de lasteraars voor altijd het zwijgen oplegden. Maar mijn heimelijke waardering voor die daad redt jullie niet van verbanning naar Phondrasôn.’ Hij liet zich ook door Ranôria’s tussenkomst niet vermurwen. ‘Ik heb opdracht jullie onmiddellijk naar de tunnels te brengen,’ zei hij weer hardop. ‘De verbanning begint deze nacht. Gescheiden van elkaar.’

Nee! Dat overleef ik niet. ‘Mijn moeder vroeg je te wachten tot ze...’ begon Firûsha smekend.

‘Zoals ik al zei: Aïsolon kan mij tegenhouden, niemand anders,’ viel Gàlaidon haar in de rede. Hij gaf een teken.

De krijgers stapten naar voren om de veroordeelden af te voeren.

Hoe kan Aïsolon zijn eigen vlees en bloed verbannen? Wat zijn dat voor bewijzen? ‘Wij zijn onschuldig!’ Op Sisaroths gezicht verscheen van

het ene op het andere moment een heel netwerk van woedelijnen, als barsten in het edelste porselein. Zijn staalblauwe ogen werden zwart.

Zo overweldigend was de macht van het gevoel: hij sprong naar voren en viel de eerste de beste tegenstander aan.

De krijger weerde de plotseling toestotende ceremoniële dolk echter met zijn zwaard af en een tweede soldaat trapte Sisaroth bliksemsnel van opzij tegen de knieën, zodat hij viel, precies voor het zwaard van een derde soldaat.

‘Stop!’ gilde Firûsha met tranen in de ogen. Ze zag hoe haar onstuimige broer een diepe snee in zijn rechterkuit opliep. Uit zijn leren laars welde bloed op dat op de mozaïekvloer sijpelde. De grijze en zwarte schijfjes kleurden rood. *Ze mogen hem niet doden!*

‘Het is níét mijn opdracht je om te brengen,’ zei Gàlaidon onaan gedaan. Hij gaf Sisaroth met zijn gepantserde handschoen een harde vuistslag die zijn wang openscheurde. ‘Maar ik kan je wel talloze wonden toebrengen, als je daarop uit bent. Deze klap was voor de aanval op mijn ondergeschikten. Gedraag je nu, of je loopt nog meer verwondingen op voordat we je naar Phondrasôn brengen. Wil je daar soms verzwakt aankomen, jonge alf? Er zijn wezens die je bloed op honderden mijlen afstand door de lucht kunnen ruiken en ernaar snakken!’

Als ik opgeef, brengen ze mij en Firûsha weg voordat moeder met onze vader kon praten. We hebben tijd nodig. ‘Nooit!’ schreeuwde Sisaroth, die zich opnieuw op een krijger wilde storten.

Maar zijn zus wierp zich in zijn armen en hield hem tegen. Deze keer ging zij voor hem staan, om een ongeluk te voorkomen. Hij zou het nooit redden tegen de talrijke zwaarden van de soldaten. Niet met zijn kleine dolk. *Hij mag niet aan zijn gebrek aan beheersing ten onder gaan.* ‘Hoe lang?’ vroeg Firûsha hees en buiten zichzelf. ‘Hoeveel delen der oneindigheid worden we uit Dsôn Sòmran verdreven voor een daad die we niet hebben begaan?’

‘Een half leven,’ antwoordde Gàlaidon. ‘Na twintig delen is het jullie geoorloofd naar Dsôn terug te keren. Zo luidt de uitspraak.’

Twintig? Ze kreunde. ‘Bij de Infamen! Zo lang overleven we daar beneden nooit. En dan nog gescheiden van elkaar,’ fluisterde ze. ‘Wij zijn toch...’

De gruwelijke verhalen over Phondrasôn waren een akelige herinnering voor Firûsha. Een immense angst maakte zich van haar meester. Dat de monsters en creaturen haar zouden doden, leek haar nog het onschuldigste noodlot dat haar kon overkomen.

Ik ben niet heel goed in het gevecht, en... Firûsha draaide zich om naar Sisaroth, die overeind krabbelde. Het bloed liep minder hard uit de snee. ‘Jij moet me opzoeken en beschermen, broer!’ Ze wilde niet smekend klinken, maar kon het niet voorkomen. ‘Alsjeblieft! Zonder jou overleef ik het niet. Ik heb niets behalve mijn stem en mijn liederen. Wat helpen die tegen zwaarden, tanden en laaghartige monsters?’

Sisaroth wilde antwoorden en de getande lijnen van woede op zijn gezicht verdwenen niet. *Ze heeft gelijk, ik...*

Een windvlaag ging door de kamer en liet de lange gordijnen wapperen.

‘Heeft moeder gasten uitgenodigd, of hoe moet ik anders zo’n groot gezelschap verklaren?’ Het was de snijdende stem van Tirîgon die bij de deur opklonk. ‘Een gevechtsdemonstratie ter opbouw en viering van het moment?’

Firûsha draaide zich onmiddellijk om. Haar broer droeg een licht, zwartgeverfd leren pantser dat tot de knieën kwam en met tionium versterkt was. Zijn helm had hij onder zijn rechterarm, zijn linkerhand lag losjes op de greep van zijn zwaard, dat aan zijn zij bungelde. ‘Rennen!’ riep ze. ‘Ze willen ons naar Phondrasôn sturen!’

‘O ja? Willen ze dat?’ Hij keek vragend op naar Gàlaidon en bleef rustig staan. ‘Ik ben nieuwsgierig. Vertel me eens waaraan mijn broer en ik ons schuldig hebben gemaakt. Hebben we bij onze laatste dienst op de muur te weinig óarco’s gedood?’

De sytrâp begroette hem met een klein knikje. ‘Nee.’ Hij herhaalde de beschuldiging in het kort. ‘Maar de beschuldiging is níet tegen jou gericht, Tirîgon,’ zei hij met nadruk. ‘De getuigen hebben louter verklaringen tegen je broer en zus afgelegd. Jij bent daarentegen vrij. Misschien kun je naar je moeder gaan, om haar bij te staan? Ze is op weg naar de stadhouder.’

Tirîgon bleef besluiteloos staan. Zijn blik schoot tussen de talrijke gewapende alfen heen en weer, alsof hij probeerde uit te vinden hoe hij zijn aanval ter bevrijding van zijn broer en zus moest beginnen. *Wat doe ik?* ‘Het is dus geen grapje dat jullie met me uithalen?’ vroeg hij ten slotte, terwijl hij het bleke gezicht van zijn zus opnam.

‘Probeer het niet, jonge alf. Er staan veteranen om je heen die alleen door veteranen overwonnen kunnen worden, niet door halve kinderen,’ waarschuwde Gàlaidon zacht. ‘Je broer heeft het al ondervonden. Gebruik je vrijheid niet voor dwaasheden.’

De Infamen zij dank! Tirîgon zal in elk geval niets overkomen. ‘Hij heeft gelijk.’ Sisaroth stak de dolk snuivend terug in de schede. ‘Pro-